

VENN MED FJELLET

forut.no/barn

VENN MED FJELLET

En dag Biswas, Nischal og en kamerat kaster ball på tunet kommer pappaen til Biswas tilbake etter noen uker på jobb. Biswas er glad for at pappa er hjemme igjen og spør om han kan fortelle noe spennende. Da samler pappa guttene rundt seg og peker opp mot fjellene. – Vi er flere redningsmenn som bor i en leir høyt oppe i Himalaya. I et ganske stort telt spiser vi og prater sammen, og i mange litt mindre telt er det soveplasser. Selv om det er snø og kaldt hele året, fryser vi ikke for det er ovner i teltene. Jobben vår er å passe på at de som går i fjellet har det bra, og at de har med nok mat og klær. Hvis de ikke har med seg alt de trenger, må de gå ned igjen. En dag gikk en mann forbi leiren uten å snakke med oss. Han hadde det travelt med å klatre helt opp til Mount Everest, verdens høyeste fjell, der det nesten ikke er luft å puste i. Mannen hadde nok klær og mat, og alt så ut til å gå bra, men så ble han plutselig syk. Han orket ikke å spise, ble svimmel og andpusten og fikk veldig vondt i hodet. Som mange andre ble han det vi kaller høydesyk fordi fjellet han klatret i var så høyt. Derfor er det viktig at vi passer på, forteller pappa. – Den beste medisinen mot høydesyke er å gå et stykke nedover igjen, i stedet for å klatre videre oppover. – Men da kommer han seg jo aldri til toppen! sier Biswas. – Jo, svarer pappa, men han og mange andre er så utålmodige, skjønner du. Alle som skal til toppen i Himalaya må gå sakte og ta både en og to hviledager underveis. Fjellene i Nepal er så store og mektige at vi må være ekstra forsiktige og tålmodige. På den måten blir vi venn med fjellet, og da går det bedre. – Hva sa du til mannen da du fant ham, pappa? – Jeg så litt strengt på ham, og sa at her må alle gå i følge og ha god tid. Fjellene er så vakre der de strekker seg mot himmelen, men Himalaya kan også være et av verdens farligste steder hvis vi ikke passer godt på oss selv og andre. Så la vi mannen på en stor kjelke og la varme tepper rundt ham. Sakte fikk vi ham ned fra fjellet og inn i det største teltet med den store varme ovnen. Der fikk han te og ris med grønnsaker. Sakte men sikkert ble han så bra at han klarte seg selv igjen og kunne reise hjem til Katmandu. – Jeg fikk en ordentlig lærepenge, sa mannen og takket pappa og de andre redningsmennene. – Neste gang skal jeg gå med andre, være tålmodig og bli venn med fjellet før jeg prøver å nå toppen.

I Norge er Galdhøpiggen det høyeste fjellet på 2 469 meter over havet, men det er først når fjellet er over 3 000 meter høyt at det er fare for høydesyke for mennesker.

SOLA SKINNER PÅ DEM SOM DELER

forut.no/barn

Gry Dørnberg '14

SOLA SKINNER PÅ DEM SOM DELER

Det var en gang for to hundre år siden at to vakre frukttrær blomstret så vakkert på en solrik plass utenfor Katmandu. Ved trærne vokste det et teppe av markblomster, rundt dem var luften full av kvitrende fugler, og i en liten dam yret det av fisk. Barna lekte i sollyset mellom trærne, fanget fisk og plukket så mye de ville når trærne bar frukt. Rikmannen Shanta eide jorda der de to gamle trærne sto, og en dag befalte han tjenerne sine til å hogge dem ned for å bruke jorda til å dyrke ris. De to tjenerne mente at så fine trær måtte få stå fordi barna og andre hadde glede av dem. Da ble Shanta sint, jaget bort tjenerne og tok øksa selv. Ved et av trærne satt en gammel mann med en tiggerbolle. Han ba så pent om litt penger til mat, men Shanta jaget ham også bort og satte øksa i treet. Shanta gispet da en usynlig dør i treet plutselig åpnet seg. I åpningen sto to feer som ønsket Shanta velkommen inn til en stor, solrik sal, full av diamanter og gullmynter. Feene serverte mat fra en stor gullbolle og spurte om å få kjøpe jorda med de to trærne for to hundre gullmynter. – Jeg må ha to tusen gullmynter, svarte Shanta sint. Feene ga Shanta myntene han ba om og to sekker med mat til barna som lekte under trærne. Shanta gikk uten så mye som å takke og spiste opp maten i sekkene også. – Hvorfor gi noe til barna som bare bråker og er i veien, snøftet han for seg selv. Så snek han seg tilbake til døra i treet. Da han så at feene sov, listet han seg inn og tok med seg den store gullbollen og alle diamanterne han klarte å bære. – De to tusen gullmyntene er bare husleie. Trærne er fortsatt mine og alt som er der tilhører meg, tenkte Shanta fornøyd. Mett og sliten sovnet han under trekronene, og da han våknet gned han seg i øynene og så to glade barn som lekte med en kattunge i solskinnen ved trærne. Han ble rasende og ropte at barna skulle forsvinne fra jorda hans. To gamle koner, som Shanta syntes han hadde sett før, kom ruslende. – Kjære gamle venn, humret de. – Det sies at jorda her en gang tilhørte en rik gjerrigknark, men han forsvant for to hundre år siden. Senere bestemte familien hans at dette skulle bli en park for alle som bor her. Da så Shanta at alle diamanterne og gullpengene var borte, klærne hans var fillete og den store gullbollen var blitt til en tiggerbolle. Shanta var selv blitt en tigger, akkurat som den gamle mannen han hadde jaget bort. Ensom og fattig ble han sittende og se på at barna og de voksne i parken delte fisken fra dammen, frukten fra trærne og alle gledene i sola. – Sola skinner alltid på dem som deler med hverandre, sa de to gamle konene, la to gullmynter i tiggerbollen og forsvant i sollyset mellom trærne.

MONKI OG ELEFANTENE

MONKI OG ELEFANTENE

Monki er en tøff liten apekatt. Han kan tøyse og tulle og han har mange gode venner i Norge og andre land.

Kanskje du også tulle og tøyser og har noen venner fra andre land?

Men en dag i Nepal er ikke Monki så tøff likevel. Han er på en helt spesiell tur med Biswas, Nischal, Anjali og Puspa – og gjett hva de skal gjøre!

Hele morgenen har Monki gruet seg, og nå sitter han og ser bort på de store elefantene. Det er så mange av dem, og på ryggen har de store kurver som både mennesker og små aper kan sitte oppi! – Huffameg og nei og nei, tenker Monki. Han er nemlig ganske glad i alle barn, men han er redd for dyr som er større enn han selv! Da er det jammen bra at Monki har blitt kjent med Minki! Hun bor i Nepal, og hun er akkurat så tøff og tullete som Monki... og kanskje enda litt tøffere! Minki setter seg ved siden av Monki og holder rundt den nye vennen sin. – Jeg skjønner at du er litt redd hvis du aldri har ridd på en elefant før, men det er ingenting å være redd for! Dessuten sitter vi ved Biswas, og han passer på!

– Er du aldri redd for noen ting, Minki? Monki ser på henne og er fortsatt ikke helt sikker på at ryggen på en elefant er et veldig trygt sted for små apekatter. – Joda, jeg er redd for biler som kjører fort og råtne bananer, men nesten alle dyr er snille hvis vi er snille mot dem... Kanskje bortsett fra krokodiller, da!

Er du redd for noen dyr, eller har du noen gode dyrevenner?

Endelig tør Monki sette seg i elefantkurven, og det er han glad for!

Innover i jungelen møter de neshorn og andre elefanter. Et sted der inne er det også et eget barnehjem for små elefantunger. Der bor de sammen med mammaene sine og får mat og drikke. – Når de blir store, skal de bli arbeidselefanter og ha kurver på ryggen de også, forteller Minki. Monki er så glad at han hopper og spretter etter turen og kaster seg trill rundt i den nærmeste busken. Det er en fin dag med de nye elefantvennene, og sammen med gode venner blir selv en liten apekatt litt tøffere!

Synes du også noe er litt skummelt og spennende på en gang?

Monki, Minki og barna besøkte en elefantpark der det bor 95 ville elefanter. I tillegg er det 44 tamme elefanter i området som arbeider sammen med hver sin elefantrytter. Elefantene kan bli opp til 70 år gamle, så de har flere elefantryttere i løpet av livet. De voksne elefantene spiser 250 - 300 kilo gress og blader hver dag og veier opp til 10 tonn. På elefantbarnehjemmet er det født 34 elefantunger siden 1987. Noen slippes ut sammen med de ville elefantene, mens andre blir arbeidselefanter. En arbeidselefant er veldig verdifull og blir passet godt på.

JORDSKJELVET

forut.no/barn

JORDSKJELVET

En lørdag Biswas og Nischal var ute og lekte på fotballplassen, skjedde det noe guttene aldri hadde opplevd før. Plutselig begynte bakken å riste! Det ristet så mye at guttene snublet og fotballen trillet av seg selv! Da Nischal skulle sparke ballen til Biswas, var den plutselig et helt annet sted. Først var det nesten spennende, men så ble de redde fordi bakken skalv mer og mer og ga fra seg rare lyder. Mammaen til Biswas ble også skremt og ropte så høyt på guttene som hun aldri hadde gjort før. Biswas og Nischal begynte å løpe oppover stien mot husene, men før de kom fram møtte de mødrene og besteforeldrene sine som ba dem snu og bli med nedover igjen. Biswas så på mamma og forsto med en gang at hun var bekymret. – Vi må være sammen nede på fotballplassen til det gir seg, sa bestefar. Han var også alvorlig i ansiktet. – Der er det ingen bygninger i nærheten, og vi blir ikke skadet hvis husene våre ramler ned. – Hvorfor rister det sånn? ropte Biswas mens de skyndte seg nedover. – Vi kaller det jordskjelv fordi jorda beveger seg og bråker og skjelver, ropte bestefar tilbake. – Noen ganger er det så små skjelv at vi nesten ikke merker det, men i dag er det et veldig stort jordskjelv, så stort at mange hus ramler sammen og blir ødelagt. Vel nede på fotballplassen sto bestefar og så seg rundt. Han var så trist at Biswas også ble lei seg og måtte gråte litt.

Puspa, Anjali og de andre jentene på Balika var inne og danset da både huset og bakken begynte å riste. – Jordskjelv, ropte de voksne. Alle løp ut i hui og hast og stoppet ikke før de var kommet langt unna bygningene.

Husene på Balika og hos guttene ble stående etter jordskjelvet, men de var så skadet at de ikke lenger var trygge. Derfor har jentene på Balika flyttet ut i telt, og familiene til Biswas og Nischal har bygd seg små hytter ute på åkeren.

Mange tusen familier i Nepal mistet noen de var glade i da jordskjelvet kom. Allerede samme dag begynte FORUT å sørge for drikkevann, medisiner, mat og annet til de som ble skadet eller fikk ødelagt husene sine. Mange hus ble så ødelagte at ingen kan bo der. Derfor er det veldig viktig at vi i FORUTs barneaksjon og mange andre hjelper barn og voksne i Nepal, slik at veier, hus og skoler kan repareres og bygges opp igjen. Vi skal også reparere husene til Biswas og Nischal og det store huset på Balika Peace Home der Puspa bor.

Fortellingen bygger på det som faktisk skjedde i Nepal i april 2015.

BISWAS OG YETI

BISWAS OG YETI

Alle i Nepal har hørt historier om store og skumle Yeti som bor i Himalayafjellene. Bestefar har fortalt Biswas at Yeti var et menneske, men at han en gang for lenge siden ble jaget opp i fjellene fordi han var så stor og sulten at han spiste opp maten til alle i landsbyen. Nå går Yeti rundt alene i fillete klær og gjemmer seg for menneskene.

En natt drømmer Biswas at han er stor gutt og reiser til fjells for å hjelpe Yeti. - Han er sikkert lei seg fordi han er alene, tenker Biswas. Han følger noen digre fotspor og finner rester av et bål ved en elv. Det ryker fortsatt fra bålet, så Yeti er nok ikke langt unna!

Det bruser i elva som går i strie strømmer, men plutselig synes han at han hører noe annet også. Det knaker i trærne og dundrer i bakken av noe stort og tungt! - Yeti, vi kan være venner, jeg har med litt mat vi kan dele! hoier Biswas så høyt han kan, men ingen Yeti kommer.

Etter en liten stund ser han at trærne rører på seg, og bakenfor skimter han en kjempe som er dobbelt så høy som pappa! Biswas er både litt redd og litt spent på en gang når han rekker fram en kjeks.

Yeti er slett ikke sint, men han virker litt trist, synes Biswas. De to ser på hverandre, og Yeti tar imot kjeksene og snur seg sakte mot skogen ved foten av Himalayafjellene. - Takk, kan Biswas kan så vidt høre, før den digre kroppen forsvinner på store og tunge bein innover i skogen.

- Biswas! Det er noen som roper, og det er ikke Yeti, men mamma som vekker ham. - Nå må du stå opp, sier hun og ringer med den lille bjella som hver dag skal bringe lykke til alle i familien.

Biswas setter seg opp og gnir seg søvnig i øynene. Da får han øye på katten sin som sitter i en krok og knasker på en kjeks. - Hvordan har Pus fått tak i den? undrer han, men det er snart glemt når mamma ringer en gang til. Biswas er så glad i den fine lyden av bjella og den gode, trygge familien sin.

- Jeg drømte at jeg møtte Yeti, forteller Biswas mens mamma bretter sammen sovematten og pleddet. - Han var ikke sint, men jeg tror han var lei seg fordi han ikke har noen venner. Mamma smiler og stryker Biswas på kinnet.

- Ja, kanskje Yeti slett ikke er noe skummelt monster, sier hun.

- Kanskje han bare trenger gode venner, akkurat som oss.

BISWAS GÅR SEG VILL

forut.no/barn

BISWAS GÅR SEG VILL

Biswas er stor gutt på snart fire år. Hjemme på den lille gården kjenner han alle dyrene og alle kriker og kroker. Han vet at stien bak huset går opp til den store toppen med utsikt til fjellene. Han vet at den smale stien forbi kuene og geitene går bort til Nischal. Det er trygt og godt på gården, og bestemor og bestefar passer på alle.

En dag Biswas leker med ballen, sin sparker han så hardt at den spretter over tunet og nedover den bratte bakken. Biswas blir lei seg når han ser ballen forsvinne langt der nede. Mamma og pappa er ikke hjemme, og bestefar er opptatt med kuene som skal ha mat. – Jeg må hente ballen min, tenker Biswas. Han springer langt nedover den smale, bratte stien, forbi det store mandarintreet og rundt svingen der den svarte, sinte geita står. Men ballen er borte vekk.

Biswas har bare denne ene ballen, og han må finne den igjen! Derfor løper han ned enda en bakke og bortover mot veien der bilene kjører. Det er farlig å krysse veien, hva skal han gjøre nå? Da får han øye på ballen der den har havnet i en grøft like ved veikanten. Han skynder seg og tar godt tak i ballen før han snur for å ta fatt på bakkene opp igjen. Da ser han ned til de store åkrene der mamma og bestemor satte poteter på gårdens lille åkerlapp for noen dager siden. Biswas er sliten og vil heller vil gå dit. – Der nede er sikkert mamma, tenker han, men det er veldig mange åkerlapper og ingen mamma å se noen steder. Biswas er på gråten og setter seg på en stein. Han har funnet ballen som ble borte, men nå er han selv borte!

– Mamma, roper Biswas flere ganger, men ingen svarer. Det er helt stille og litt skummelt. Biswas kjenner at han blir redd og legger seg ned og vil til mamma ...men mamma er ikke her. Trett, sliten og litt kald sovner han helt alene.

Plutselig hører han kraftige vingeslag, og en stor ørn griper tak i ham og tar ham med seg. Oppover og oppover bærer det, og snart ser han åkrene, bakkene og gården langt der nede. – Er du kald, spør ørnen, men så våkner Biswas og skjønner at han har drømt. Det er gode, trygge bestefar som har lett etter ham og bærer ham i armene oppover alle de bratte bakkene på de smale stiene. Snart er de hjemme på tunet igjen. – Hvordan havnet du så langt hjemmefra, spør bestefar, og da husker Biswas hva som har hendt. – Ballen er borte, roper han. – Neida, ler bestefar. – Både ballen og du er trygt hjemme.

Biswas setter seg på trammen med ballen ved siden av seg mens mamma tenner bålet for å lage mat. Han kjenner han blir varm og god i kroppen igjen og lover seg selv at han aldri mer skal sparke ballen så hardt at den forsvinner ned bakkene igjen!

SUSMILA OG FUGLEN

forut.no/barn

Gry Dornberg 14

SUSMILA OG FUGLEN

Det var en gang ei lita jente i Nepal som het Susmila. Hun var født med dårlige bein og kunne ikke gå som de andre barna. Susmila bodde i snøværet under verdens høyeste fjell. En dag det ikke snødde, kom en vakker fugl flyvende. Den landet hos Susmila, og de ble venner.

– Jeg har aldri sett snøvær, kvitret den vakre fuglen. – Jeg bor nede på de varme slettene. Nå har det sluttet å snø, så heller ikke denne gangen får jeg se den hvite snøen falle mot bakken. Susmila var kjent med snøen, men ble nysgjerrig på de varme slettene. Susmila kunne ikke gå, så hun kunne ikke være med den lange veien dit. Den vakre fuglen så på henne og sa:

– Siden vi er gode venner med gode hjerter kan vi ha øyne i hverandres hjerter. Så spredte den vakre fuglen sine vinger og forsvant på himmelen. Susmila fulgte fuglen til slettene med øynene i hjertet. Hun så den vakre blå elven, de fargerike blomstene og alle barna på gårdene. Så ble fuglen syk og varm, og den klarte ikke lenger å bruke vingene. Den ble liggende stille på bakken, men plutselig kunne den kjenne Susmilas øyne i hjertet, og den kalde og friske vintervinden fra Susmila gjorde fuglen frisk!

Den vakre fuglen steg igjen mot himmelen over slettene og kunne se snøen falle i fjellet fordi Susmila sendte sine gode tanker med sitt gode hjerte.

– Hun tenker på meg, hun er min beste venn, tenkte fuglen lykkelig. Den følte seg var sterkere og friskere enn noen gang og fløy til Susmila ved foten av fjellet. – Sett deg på ryggen min, så flyr vi langt av sted, sa fuglen.

Susmila ble så glad, og sammen svedde de høyt over slettene, fjellene, skogene og havet. De så elefanter på savannene i Afrika, de så hvaler som buktet seg i havet, og de så barn som lekte i barnehager og skolegårder. De så solen og månen, og de så stjernene på himmelen.

– Hvert barn på jorden har en stjerne. Derfor er himmelen full av stjerner, sa den vakre fuglen og smilte til Susmila. – Det gjør ikke noe at du ikke kan gå, Susmila. Med våre gode hjerter og øyne hjelper vi hverandre. Vi ser hverandre, og vi kan se verden sammen, kvitret fuglen. Da forsto Susmila at gode venner er det aller viktigste. Gode venner kan dele det de har og være sammen. Gode venner kan fortelle hverandre historier om barn i hele verden.

– Du er min beste venn, sa Susmila og strøk fuglen over vingene.

Kanskje fløy Susmila og fuglen forbi der du bor i dag og så at du lekte?

Hvis du tenker riktig godt etter, har du sikkert sett en fugl på himmelen.

Da var det nok Susmila og den vakre fuglen fra Nepal.

1 RAMRO DALBIR, RAMRO

Rundt barnehjemmet der Omis bor er det mange små gårder. Der er det sauer, geiter og kuer. Nå skal du få høre om den gangen ei rasende ku kom på besøk.

Det var på nasjonaldagen, "17. mai-dagen", i Nepal. Skolen var stengt, så alle feira dagen hjemme på barnehjemmet. I dag fikk Omis og de andre noe ekstra godt å spise, og etterpå var det lek og moro på lekeplassen. Her var det fotballkamp og alle var med, bortsett fra lille Dalbir, han ville heller sitte inni bambuskrattet og spikke pinner.

Midt i leken er det noen som roper: - Se kua!

Ei illsint ku hadde klart å trække seg vei gjennom gjerdet rundt barnehjemmet.

Nå kom hun settende inn mot lekeplassen. Det var skummelt: Kua ville stange og blåste i nesa.

Hjelp, hjelp! Alle barna løp mot huset så fort beina kunne bære. Heldigvis hadde de et lite forsprang. Omis løp sist i flokken. Han snubla og slo kneet sitt, men kom seg på beina igjen.

Ja, det var et fryktelig leven, hujing og skriking, men snart var alle velberga inne bak porten.

Fra vinduet kunne Omis se at kua hadde gitt opp jakten. Nå så hun seg omkring etter noe å ete.

Men Dalbir, hvor var Dalbir? Nei, Dalbir var ikke inne.

Da var det en som ropte: - Se, der er Dalbir!

Nå kunne Omis også se. Dalbir kom ruslende ut fra bambuskrattet.

I handa holdt han ei bambusgrein med grønne blad på.

- Pass deg, Dalbir! Omis skreik så høyt han kunne. Nå ropte både onkel og tante og alle som så det:

- Pass deg for kua, Dalbir!

Men Dalbir hørte ikke. Han skjønnte ikke hvor farlig det var. Han gikk bare bort til det ville dyret og rakte fram bambusgreina. Kua hadde visst helt glømt hvor sint hun var.

Hun ville heller kose seg med bambusblad og begynte å gumle og spise av greina.

Inne bak vinduene kunne alle se at bonden dukka opp ved gjerdet. Han ropte noe til Dalbir.

Og sannelig: Dalbir lokka med seg kua mot gjerdet. Foran gikk Dalbir og bak gikk kua og nappa og åt av bambusgreina. Kua kom så nær Dalbir at han fikk tak i tauet hun hadde rundt halsen.

Stolt rakte Dalbir tauet til bonden som var veldig fornøyd da han rusla hjemover med kua si.

Gjett om det ble leven da alle ungene storma ut på plassen.

- Ramro, ramro, Dalbir, ropte de. - Bra Dalbir, kjempebra! Og lille Dalbir ble båret rundt på gullstol.

I dag var han den store helten som hadde klart å temme ei rasende ku.

- Var du ikke redd? spurte Omis om kvelden da de lå og skulle sove.

- Redd for ei ku? sa Dalbir.

- Kua var jo sinna og farlig! Omis strøk over skrubbsåret på kneet.

- Kuene er ikke farlige når du synger for dem, sa Dalbir.

- Hva sang du for kua da?

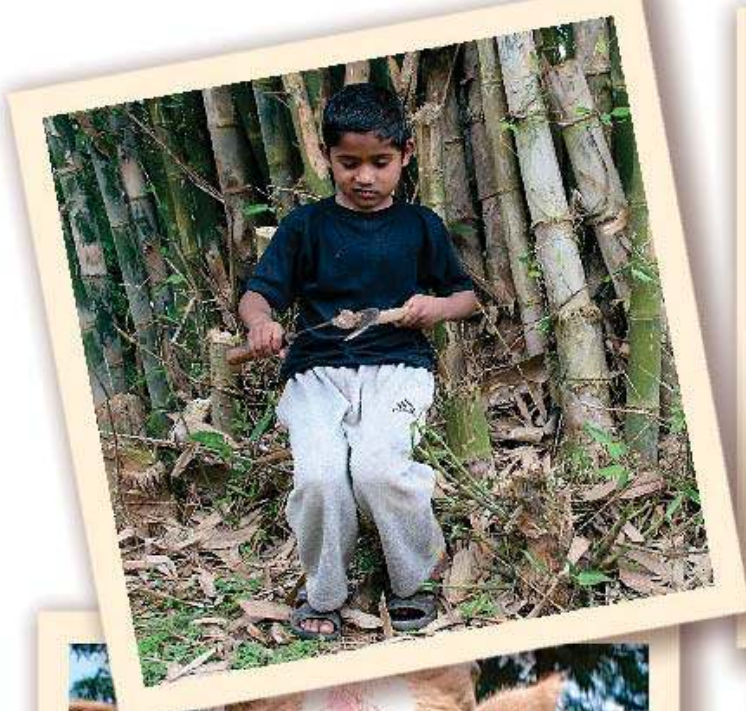
- Jeg bare fant på en sang: Dumme ku, nå blir du glad, nå skal du få bambusblad!

Så lo de godt begge to. Snart sovnet de to bestevennene på barnehjemmet, og det gjorde sikkert kua i fjøset også.

1 RAMRO DALBIR, RAMRO

2 MANDARINFALLET

Har du sett når ekorn klatrer? Frrr frrr frrr like fort oppover som nedover i treet, og frrr frrr frrr rundt stammen i rasende fart. Omis og vennene hans er også glad i å klatre. Men nei, sier onkel Hira, i mandarintrærne er det ikke lov å klatre. De skal stå i fred helt til mandarinene er modne. Barnehjemmet i Psthali har hundre mandarintrær. Ett tre for hvert barn.

Tenk å ha sitt eget mandarintre! Et tre med kvite blomster om våren, grønne mandarinkart om sommeren og saftige, oransje mandariner om høsten.

Onkel Hira sier at mandarinene er klare når de er like runde og røde som sola ved solnedgang.

Endelig er det mandarinplukkedagen. Alle får et nett å plukke i. Hundre unger i hundre trær!

- Jeg kan hjelpe deg å plukke treet ditt, Dalbir, så kan du hjelpe meg etterpå, sier Omis.

Treet til Dalbir er ikke så høyt. Hvis de står på ei kasse, kan de nå nesten alle mandarinene fra bakken. Omis står på tå og napper frukten ned fra greinene. Dalbir tar imot og legger dem forsiktig ned i nettet. Snart har de plukka alle mandarinene i treet til Dalbir og kan ta en kvil.

De setter seg med ryggen mot stammen. De to vennene skreller en mandarin hver og gumler i seg båtene. Mmm så deilig. Den søte safta renner nedover haka.

Noen av båtene er det steiner i. De ser hvem som kan spytte mandarinsteinene lengst.

- Hei, gutter, nå må dere plukke mer, sier onkel Hira. - I morgen tidlig kommer frukt bilen for å hente mandarinene. Nå er det treet til Omis som skal plukkes. Treet er høyt. Hoj hoj!

Omis og Dalbir klatrer som to ekorn. Nå ser vi helt til Himalaya! Namasté, Mount Everest, hei på deg! Her oppi toppen er mandarinene enda større og rødere. Er det fordi de vokser nærmere sola? Snart er alle mandarinene plukket ned. Nei, der er det en mandarin igjen, der lengst utpå greina.

- Jeg kan klatre dit, sier Dalbir. - Greina er tynn, og jeg er lettere enn deg. - Neida, jeg tar den jeg, sier Omis. - Det er jo mitt tre! Han kryper utover. Greina gynger. Det kiler i magen.

For jammen er det langt ned til bakken. Omis blir litt redd, men nå kan han nesten nå mandarinene der ute. Han tøyer seg, gjør fingrene så lange han kan. Og der, der...knaak knekk knaak.

Greina knekker. Omis kaster seg rundt, men for seint. Alt går så fort. Omis raser nedover.

Han lander med et smell og knuser samtidig noen mandariner som har havnet på bakken.

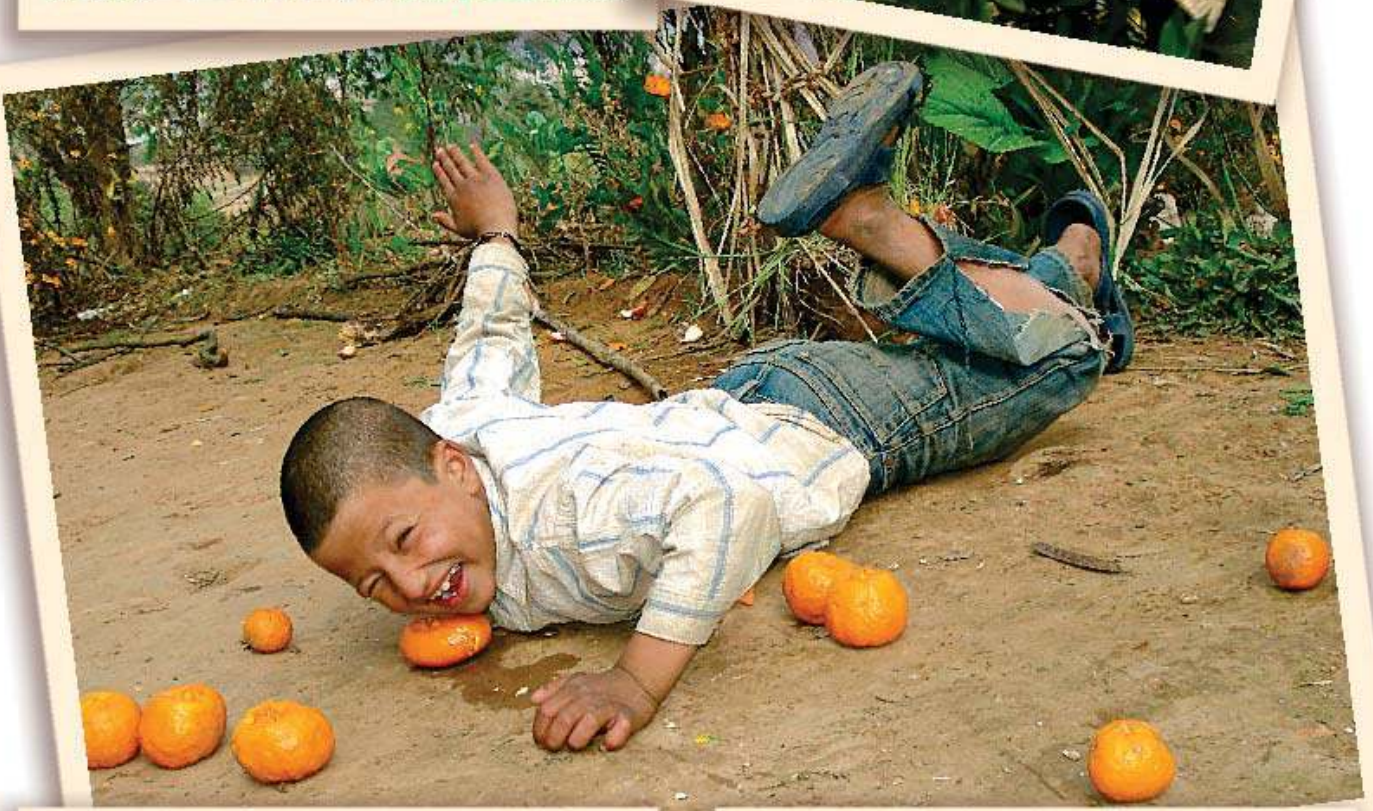
- Hjelp, hjelp Omis, roper Dalbir helt fortvilt. Nå kommer de andre barna løpende. Onkel Hira hjelper Omis opp. - Au, au, sier Omis. - Foten min. Han kan ikke gå på den. Onkel Hira må bære ham. Det gjør så vondt, Omis begynner å gråte. - Så så, trøster onkel Hira. Han bærer ham inn på kontoret. Der får han ligge på divanen. - Du har nok forstua foten din, sier onkel Hira.

- Men nå skal vi legge på en støtte. Han henter en bandasje som han surrer rundt den vonde foten. Foten blir veldig kvit og fin. Omis glømmer nesten at det gjør vondt. - Nå må du ligge her og ta det helt med ro. - Men mandarinene da? spør Omis. - Jeg fikk jo ikke plukka den.

- Her, sier Dalbir, han kommer inn døra. - Den mandarinene plukka seg sjøl. Dalbir gir den til Omis. Det er den største mandarinene på barnehjemmet, like stor som sola ved solnedgang.

2 MANDARINFALLET

3 FARGEFJESENE

Omis våkner og ser seg om i rommet. Det er helt mørkt, og han kan høre pusten til Dalbir som fremdeles sover. Vanligvis er det Dalbir som våkner tidlig, men i dag er det en helt spesiell grunn til at Omis er først oppe. I dag er det fargefest! Fargefesten er den morsomste festen i året, synes Omis. Da er det lov å kline fargepulver på alle. Du har ikke lov til å bli sur og sint selv om du blir oransje og grønn fra topp til tå. Omis har gledet seg i mange dager allerede. Han har nemlig en plan...

På barnehjemmet er det ei jente som heter Arati. Hun leker ofte med guttene og slår alle i gummistrikk-triksing. Omis synes det er dumt at han aldri vinner over Arati. Nå har han bestemt seg for å slå henne i én ting, nemlig å farge henne grønn i fjeset.

Etter frokost starter fargefesten på lekeplassen, og Omis passer hele tiden på hvor Arati er. Nå skal han sette planen ut i livet. Han går mot der Arati leker sammen med noen andre jenter.

- Arati, se her, roper Omis.

Arati snur seg, og før hun vet ordet av det har Omis gnidd ansiktet hennes inn med grønn farge.

- Det skal du jammen få igjen, roper Arati. Hun høres rasende ut i stemmen og kommer mot ham i stor fart. Hun prøver å gripe tak i armen hans, men Omis smetter unna og legger på sprang. Han løper i siksak og gjemmer seg bak garasjen.

Omis kjenner han er blitt andpusten, for han har løpt det forteste han klarer.

Han titter rundt hjørnet. Hmm, tenker Omis, hvor er Arati blitt av?

Han kikker forsiktig til begge sider, men kan ikke få øye på det grønne fjeset hennes noe sted. Alle de andre barna leker fortsatt med fargene, og det vil Omis også.

Han er så glad at han klarte å lure Arati.

Han bestemmer seg for å ta sjansen og begynner å gå tilbake til lekeplassen.

Plutselig kjenner han noen klissete fingre på kinnene sine.

Noen gnir ansiktet hans fullt med oransje farge. Så hører han en kjent latter.

Det er Arati! Hun har klart å lure ham igjen. Arati har nemlig listet seg rundt garasjen den andre veien. Omis kjenner den oransje vannfargen renne nedover halsen mens Arati står foran ham og hylar av latter.

Tårene renner, og hun klarer så vidt å stå oppreist. Hun var visst ikke så sint allikevel.

Et øyeblikk tenker Omis på å ta igjen, men Aratis latter er veldig smittsom.

Hun klapper ham på kinnet, og snart er det to fargefjes som har krampelatter.

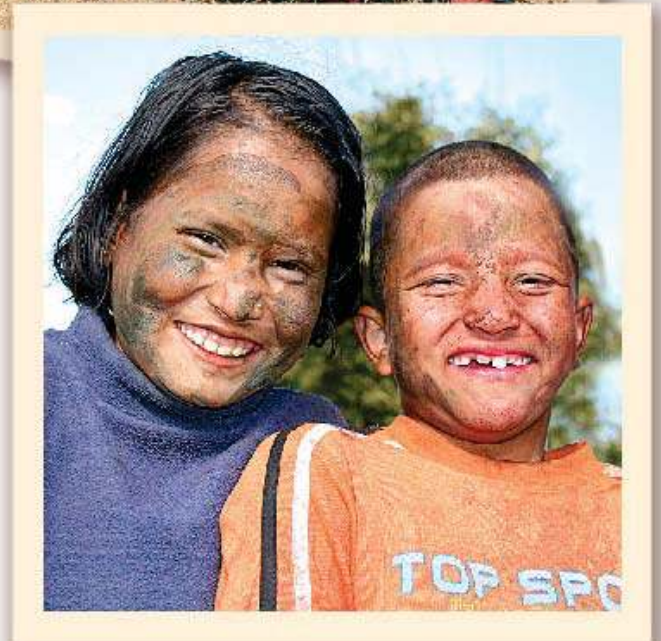
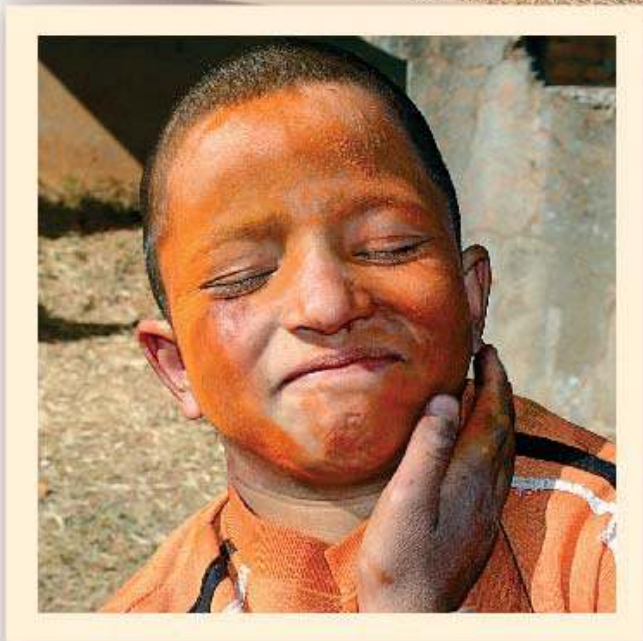
Jammen bra han husket at det bare er lov å være glad på fargefesten!

Men planen hans om å være bedre enn Arati i alle fall én gang, mislyktes.

Hva skal han finne på nå? Han trenger helt klart en ny plan!

3 FARGEFJESENE

4 GEITA SOM BLE HUND

På barnehjemmet i Psthali bor det også ei gammel kone. Omis og vennene hans kaller henne bare bestemor. Hun sitter ute hele dagen og ser på at barna leker.

- Bestemor, sier Omis. - Kan du fortelle et eventyr? Ta det om geita som ble hund.

- Det har dere da hørt så mange ganger, sier bestemor.

- Det gjør ikke noe, sier Omis. - Jeg er glad i både geiter og hunder!

Bestemor finner en fin plass i graset der de kan sitte og begynner å fortelle:

Det var en gang tre svindlere som bodde i Katmandu. Dere veit jo hva en svindler er, det er en som lever av å lure andre. De tre svindlerne var gode venner. Derfor fant de alltid på lureri som de kunne gjøre sammen. En dag så de en rikmannsgutt som leide på ei geit.

Det var ei feit og fin geit, og svindlerne sa seg i mellom:

- Den geita skal bli god å ha til middagsmat, tenk om vi kan lure gutten til å gi henne fra seg.

Da sa den ene svindleren: - Jeg har en idé! Så stakk de hodene sammen. Snart var planen klar.

De løp i forveien, og med god avstand stilte de seg opp langs veien der gutten kom.

Snart kom gutten forbi den første svindleren. - Namasté, gode gutt, sa svindleren.

- Du verden for en fin hund du har. Jeg har aldri sett en hund med så kort og rett hale.

Du er sannelig heldig som har en så flott hund! - For noe tull, svarte gutten.

- Er det noe galt med synet ditt? Alle kan da se at dette ikke er en hund, men bare ei helt vanlig geit. Og gutten skyndte seg videre med geita.

Snart kom gutten forbi den andre svindleren. - Namasté, gode gutt, sa han.

- Hvor er du på vei med den flotte hunden.

Jeg har aldri sett en så spesiell hund som mekrer i stedet for å bjeffe.

Den hunden er det nok mange som misunner deg. Nå begynte gutten å lure. Han så på mannen og sa:

- Hvorfor kaller du geita mi for en hund? Du kan da vel se at dette er ei helt vanlig geit.

Gutten gikk videre. Han holdt hardt i tauet og tenkte:

Kan det virkelig være at jeg er på vei hjem med en hund og ikke ei geit?

Snart kom gutten forbi den tredje svindleren. - Namasté, gode gutt, sa svindleren.

- Du verden for en fin hund du har. Jeg har aldri sett noe lignende:

en hund med så flotte svarte horn. Ja, du er sannelig heldig! Nå var gutten helt forvirra.

Hva vil far si når jeg kommer hjem med en hund, tenkte han, og ikke med den geita han ba meg om å hente. Hele landsbyen kommer til å gjøre narr av meg som ikke kan se forskjell på en hund og ei geit.

Gutten slapp tauet og løp hjem...snipp snapp snute der var eventyret ute...

og gjett hvem som stakk av gårde med geita..?

4 GEITA SOM BLE HUND

5 LITT KALDT OG LITT SKUMMELT

Noen dager er varme og fine og gode, mens andre dager er kalde og fulle av regn. Sånn er det i Nepal og sånn er det i Norge. Omis og Dalbir har mange fine dager på den lange turen oppover mot Himalayafjellene i jakten på den avskyelige snømannen Yeti. Også denne dagen starter varm og fin.

- Se nedover den grønne dalen! roper Dalbir til Omis.
- Nå er vi så langt fra barnehjemmet vårt at vi ikke ser hustaket en gang! De to guttene går oppover og oppover på den smale stien og ser ikke at bak dem kommer skyene på himmelen.

De går en lang stund, og Dalbir merker at Omis ikke sier noen ting.

- Kan du ikke snakke lenger, erter Dalbir.
- Slutt å tulle, sier Omis og ser seg storøyd omkring.
- Jeg skjønner ikke hvor vi er, og jeg skjønner ikke hvor vi skal gå!

Tidligere på dagen hadde guttene sett langt innover i dalen og ned på alle husene.

Nå kommer tåka og regnet sigende og gjør at de ikke kan se annet enn den smale stien som fortsetter langt av gårde. - Nå kan det hende jeg blir litt redd, hvisker Dalbir og ser bekymret bort på Omis. - Neida, vi bare følger stien, sier Omis og prøver å ikke bli redd. - Hvis vi bare fortsetter rundt svingen der borte, kan det hende vi finner noen vi kan spørre om veien.

Det blir langt å gå, for bak svingen er det en sving til... og enda en sving... og enda en.

Til slutt er begge guttene våte, slitne og slett ikke så sikre på hva de skal gjøre. Det er som om skogen og trærne blir skumlere for hvert skritt de tar. Kan det tenkes at Yeti kommer ned fra fjellet og helt hit? Hysj! Var det en kvist som knakk, eller var det noen som pustet bak trærne!? Nå begynner det å regne enda mer. Omis blir redd og stopper opp, mens Dalbir løper fram til enda en sving. Kanskje får han øye på noe som kan få opp humøret?

- Jippi, det er ingen Yeti! Omis hører at Dalbir jubler og roper langt der borte. Han følger etter for å se hva som er så spennende bak svingen. Neimen! Så rart! Her langt til skogs finner de en bilvei, og ved veien sitter Dalbir lettet og glad under en paraply sammen med en fremmed gutt!

Dalbir smiler som en sol. - Se Omis, han heter Afkar og vi skal få være med ham hjem rett her borte. Snakk om flaks for to barnehjemsgutter på tur nesten helt dit pepperen gror!

Dalbir kjenner at han slett ikke er sliten og lei lenger, faktisk har han fått nye krefter av sin nye venn i veikanten.

Hjemme hos Afkar lager pappa varm sjokolade og bønnestuing til guttene, og jammen får de en pakke kjeks også. Snakk om grei pappa, snakk om flaks!

- I natt får dere sove her på sofaen i stua før dere fortsetter Yeti-jakten, sier pappaen til Afkar, og bare to minutter etter sovner guttene etter en litt kald og litt skummel dag som endte trygt og godt til slutt!

Tekst: Ingvar Midthun

5 LITT KALDT OG LITT SKUMMELT

